

nier - Gouvre (Λιβόρνος 1832), Borgatta (Γένουα 1837), Ντεβασίνη (Μιλάνο 1841), Κανέττη (Vicenza 1843), Bramaccio (Βενετία 1844), Moseuzza (Μάλτα 1877), Ερμάνος Götz (Mannheim 1877) και Αμβρόσιος Θωμάς (Παρίσι 1882).

Ἐξ ὅλων τούτων τῶν μουσικῶν ἔργων οὐδὲν κατώρθωσε νὰ γεννηθῇ βιώσιμον, οὐδ' αὐτὸ τοῦ μεγάλου Γάλλου μουσουργοῦ Α. Θωμά. Ἴσως τὸ θέμα εἶναι τύσον πολὺ ὕψηλόν, ὥστε λυγίζεται πρὸ αὐτοῦ πᾶσα ἔμπνευσις. Ἀλλ' ἐλπίζω μὲν τοῦλάχιστον ὅτι καλλιτέρα τύχη περιμένει τὸ μελοδράμα τοῦ Λουδοβίκου Mancinelli τὸ ὁποῖον οὗτος γράφει τώρα ἐπὶ ποιήσεως τοῦ Ἀρθούρου Κολαούτη, καὶ τὸ ὁποῖον λίαν προσεχῶς θὰ παιχθῇ ἐν Ἰταλίᾳ.

Ποιήσεις ὀλίγισται ἔχουν γραφῇ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, καὶ αὐταὶ... ἐλεειναί.

Καὶ τοῦτο εἶναι πολὺ φυσικόν. Ἐπειτα ἀπὸ τοὺς ἀμυμήτους στίχους τοῦ μεγάλου Ντάντε μὲ τοὺς ὁποίους οὗτος ἐξίμνησε καὶ ἀπηθανάτισε τὸν ἔρωτα τοῦ Παύλου καὶ τῆς Φραγκίσκας, δύσκολον εἶναι κάνεῖς ἐκ τῶν μεγάλων νεωτέρων νὰ ἐπιχειρήσῃ ὅπωςπραγματευθῇ τὸ θέμα τοῦτο. Ἐπομένως μόνον... μετριότητες ἐξεμεταλλεύθησαν τὸ θέμα τοῦτο. Ὁ Φραγ. Καπότση τρίς ἐξέδωκε τὴν *Θλιβερὰν ἱστορίαν τῆς Φραντσέσκας*, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον τῆς ἱστορίας εἶναι θλιβεροὶ καὶ ἄξιοι οἴκτου οἱ στίχοι του. Προσέτι εἰς στίχους ἔψαλλε τὸν ἔρωτα τοῦ Παύλου καὶ τῆς Φραντσέσκας εἰς ἀνώνυμος (Φλωρεντία 1895) μὲ τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν τοῦ προηγουμένου. Ἐπίσης ὁ P. Pandolfo ἔγραψεν ἓν ἐξάστιχον καὶ ὁ S. Bevacqua ἓν σενέπτον. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἦσαν ἀρκετὰ... ὥς σῶμα ἐγκλήματος.

Ἀλλ' ἂν ἡ φιλολογία ὑπῆρξε πτωχὴ ὡς πρὸς τὸ θέμα τοῦτο, τούναντίον ἡ ζωγραφικὴ ἔχει θησαυροὺς νὰ ἐπιδείξῃ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου. Περὶ τῶν ἔργων δὲ τούτων τῆς τέχνης θὰ ὁμιλήσωμεν ἐν τῷ προσεχεῖ φύλλῳ.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

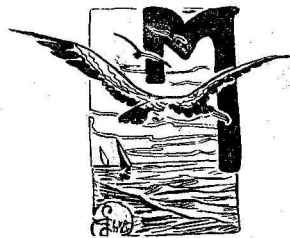
ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

★ ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ★

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Στὸν ἀγαπητὸν μου
Θεοσ. Ζωῖόπουλον

Ἐ πολὺ μεγάλη μου λύπη ἔμαθα τὴν ἀπίφασιν τῆς καταδίφσεως τοῦ ἀντικρυνοῦ μου σπιτιοῦ. Κατ' ὄργας δὲν ἤθελα νὰ τὸ πιστεύσω,

ἀλλ' ὅταν ἔξαφνα εἶδα ἓν πρῶτ' αὐτοῦ ἐργάτα μετὰ τὰ ἐργαλεῖά του· ἐτοιμοὺς διὰ τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς, τότε πλέον δὲν μοῦ ἔμεινε καμμίᾳ ἀμφιβολία.

Πόσον ἐλυπόμουν τὸ δυστυχισμένον τὸ σπιτί, τὸν παλαιόν μου γείτονα. Ποῦ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχανετο μέτα σ' ἓνα σωρὸν ἐρείπειων, καὶ πόσον βαθεῖα μ' ἐσυγκινούσε ἡ θέα τοῦ ἀμὰ τ' ἀντίκρυζα. Ἐβλεπα περίλυπα τὸ γοργὸ γκρέμισμά του καὶ καθε τριγμὸς ἂν ηχοῦσε σὰν δοῦπος κεκοιμήτου στὰ βάθη μέσθ τῆς ψυχῆς μου! Εἶχε γὰρ μένα κάποιο ἀπόκρυφο θέλημα, ποῦ παράδινε τὸν νοῦν μου εἰς σκέψεις ἀτελειώτες, αἵτινες δὲν θὰ δυνήθουν νὰ σθύσουν ποτε ἀπὸ τὴν μνήμην μου τὴν ἀληθευμένην ἱστορίαν του, τὴν ἵποῖαν μάταια τώρα προσπαθῶ νὰ τὴν κρατήσω μυστικῇ.

Τὰ ἐνθυμοῦμαι ὅλα...

Ἦτο παιδί ἀνίδεο ἀκόμη ὁ Πέτρος, ἐπάνω εἰς τὰς τρέλλας τῶν δεκαεξή χρόνων καὶ εἰς τὰς πρώτας συγκινήσεις τῆς ζωῆς. Μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του—τὴν γεμάτην ἀπὸ ὄνειρα—δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμη ἡ πείρα καὶ ἡ μοχθηρία τοῦ κόσμου, κι' ὅλα ἐγελοῦταν, ἐλουλούδιζαν σὰν Παράδεισος τριγύρω του. Κι' ὅταν γιὰ πρώτην φορὰν ἀπήντησαν στὸν δρόμον τῆς ζωῆς τὴν νεράϊδα τῶν παιδικῶν του ὁνείρων, ποῦ τὴν ἀγάπησε μὲ ὅλη τὴν δύναμιν καὶ τὴν θερμὴν ποῦ ἔπαλλε μέσα στὰς φλέβας του, ἦτο παιδί ἀνίδεο ἀκόμη ὁ Πέτρος! Καὶ ἐνθυμοῦμαι κι' ἄλλο συγκεχυμένον, κάπως σκοτεινόν—σὰν μισολησμονημένον ὥραϊον παράμυθον—τὸ δειλινὸν ἐκεῖνο τὸ μυρῶμά ο, ὅταν αὐτὸς καὶ ἡ Ρόζα, κοπέλλα γεμάτη κάλλη καὶ νεότητα, ἐπληδοῦσαν ὁ ἓνας εἰς τὸ πλεῖρον τοῦ ἄλλου, δεμέναι χέρι με χέρι, κι' ἐγύνο το ὁλόχαροι μέσα στὴν ἀνοιξιὰτικὴν εὐωδίᾳ τοῦ ἀνθισμένου περιβολιοῦ τῆς. Καὶ τοὺς ἀγνάντευα ἀπὸ μακρὰ ποῦ ἔτρεχαν τρελλὰ γύρω στὰ μονοπάτια, κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα ποῦ ἔγερναν στὸ βῆρος τῶν καρπῶν, νὰ χάνωνται μέσα στὶς λευκοντυμένους πορτοκαλιὰς καὶ νὰ ἐκναγυρίζουν πάλιν λαχινυασμένοι καὶ ροδοκόκκινοι σὰν τὸ χεῶμα τῶν τριανταφύλλων.

Ἐσχέζε τότε Ἐκεῖνος δειλὰ καὶ τῆς ἐκρυφομιλοῦσε στ' αὐτὴ τῆς κατὶ, ποῦ ἔδονούσε καὶ τὴν πεῖο ἀπόκρυφῃ χορδῇ τῆς παρθενικῆς καρδιάς του, ἡ ἥποια ἐχόρευε μέτα του σὰν βερκεῦλα στὸ πρῶτον αἰφνίδιο μπουρίνι. Ἐκεῖνη ἐγαμήλωνε τὰ μάτια τῆς μὲ

μιά γλυκύτητα και με μία σεμνότητα χυμένην στο πρόσωπό της, και με φωνή σιγαλή, δόστρεμη του άπεκρίνετο με λόγια βιαστικά, ασυνάρτητα, που έλεγαν όμως πολλά—πολλά—και τα όποια Έκείνος ήκουε μ' ένα μειδίαμα εύτυχίας στο πρόσωπον.

Έξαφνα μέσα στο κυνήγημα κάποιος πολύχρωμος πεταλούδας, τὰ μικροσκοπικά ποδάκια της Ρόζας έγλύστρωναν, κι' εκυλίσθη επάνω στη βελουδένια πρασινάδα της χλόης. Έτρώμαζεν ο Πέτρος τότε και έτρεξε να την σηκώσει από το παχουλό της γεράκι. Έκείνη σαν τον είδε έτσι τρομαγμένον, τον έλυπήθη κι' και με μάτια ολόγλυκα, γεμάτα από συμπάθεια του είπε :

— Δέν έπαθα τίποτα, τὸ μοσχοβόλημα τῶν γιασεμιῶν μ' έμέθυσε, πού σκορπιέται γύρω στὸν χλιαρόν αέρα τοῦ δειλινού.

Πῶς τὰ ένθυμοῦμαι! . . .

Πέρασαν χρόνια πολλά από τότε. Οικογενειακά συμφορά και ή κατηφορία της τύχης ήνάγκαζαν τον Πέτρον να ξενιτευθῇ πολύ νέος ακόμη. Άλλά μέσα εις τον άχαριν άγώνα και εις την μοναξιά της ξενητειᾶς δέν έλησμονούσε ποτέ την κόρην των παιδικῶν του χρόνων. Έδούλευε νύκτα και ήμέρα προσπαθῶν με κάθε τρόπον να εξοικονομήσῃ ένα χρηματικό ποσόν ικανοποιητικόν όπωςδήποτε, ώστε να εμπορῇ να εξασφαλίσῃ μία ζωή ήρεμη, εύτυχιμένη με την Ρόζαν του, ή όποια δέν έπαυσε να τον αγαπᾷ κι' αυτή όπως πρώτα, και να τον περιμένῃ με άμετρητη λαχτάρα να γυρίσῃ από τὰ ξένα.

Ο πατέρας της όμως, ο Γέρω—Στέφος έσκέπτετο πολύ διαφορετικά για την κόρη του. Τὸ μόνο του όνειρον και ή επιθυμία του ήτο, πῶς να κάμῃ πλουσιώτερον γαμπρό. Τὸ χρέμα τον τραβοῦσεν ολόκληρον σαν μαγνήτης αόρατος, και τοῦ παρέλκευε κάθε άλλην σκέψιν, που τον ετύφλωνεν εις τὰ βωδὰ τὰ παρακλητικά βλέμματα της μοναχοκόρης του, της όποιας ή πτωχή καρδιά διεμαρτύρετο, έπαλλε δυνάτὰ από συγκίνησιν άκράτητον, από έρωτα πάντα.

Έξαφνα μανθινομεν πῶς ο Γέρω—Στέφος αρρεβώνας την κόρην του μ' ένα πλούσιον βαμβυκέμπορον εις την Αίγυπτον, μετ' όλίγας δὲ ήμέρας άργότερα—ένα ώραϊον δειλινόν, ή Ρόζα εβάζειε παρὰ τὸ πλευρόν του νέου συζύγου σιωπηλή, με μίαν πένθιμον εκφρασιν εις τὸ πρόσωπόν της και με βουρκωμένα τὰ μάτια, που επρόδιδαν όλον τον κρυφόν σπαραγμόν, ο όποιος εσφάδαζεν έντός της, προσπαθοῦσα με μεγάλον κόπον να κρύβῃ τὸ ψυχικόν της μαρτύριον από τὰ μάτια του νέου της συντρόφου, και ανεχώρουν δι' Αίγυπτον μόνοι, χωρίς τον Γέρω—Στέφον, τον όποιον επέταξεν έρημον στον δόμον ο γαμπρός του, άφ' ου πρότερον του εστέρησε όλην την περιουσίαν, και τοῦ άφησε μονάχα αυτό τὸ καλυδόςπιτο για να κάθηται και να συντηρεῖται! . . .

Από δω αρχίζει τώρα μία ζωή νέα για τον πατέρα της Ρόζας, ζωή γεμάτη από στερήσεις και νέας δοκιμασίας. Δέν έφαντάζεται ποτέ πῶς ο γάμος της κόρης της θα τον εκταντούσε εις τόσον αξιοθρήνητον σημείον, ήρχισε να μετανοῇ, να κλαίῃ πικρά που δέν άφησεν έλευθέρην την Ρόζαν να πάρῃ Έκεινον τον όποιον ελαχταρούσε τόσα χρόνια ή άμοιρη καρδιά της!

Ένα πρωτὶ μάλιστα τον είδα ζαρωμένον εις την γωνίαν του παραθύρου του, βρειαστενάζοντα σ' ένα κλάμα δικρές, μονότονον, σπαρακτικόν! Τὸ μελαγχολικόν φῶς τοῦ φθινοπώρου έχάιδευε εύεργετικά τὸ σκελετωμένον πρόσωπόν του, κι' έχρύσωνε τ' άσπρό-

μαλλο κεφάλι του, που εσιγότρεμε επάνω στ' άδύνατο χέρι του.

Ο Πέτρος, ο όποιος μόλις πρὸ όλίγων ήμερῶν είχε γυρίσει με παλμούς χαρᾶς από τὸ έξωτερικόν, ἄμα έμαθε τον αταίριαστον γάμον της Ρόζας δέν εμπορούσε να κρατηθῇ από τοὺς λυγμούς και τὰ δάκρυα. Έπεσε στο κρεβάτι άρρωστος βαριά, έπαράδερ ε ήμερόνυχτα ολόκληρα, που όλίγον έλειψε να τρελλαθῇ! Έσπάραττε από ζηλοτυπίαν άκοίμητον και μία ολίψις μαύρη, άπέρατος επλάκωνε σαν ταφίπετρα την ψυχὴν του. Δέν ήδύνατο μολοντοῦτο να αισθανθῇ μίσος καθόλου πρὸς την Ρόζαν, γιατί έγνώριζε τον λεπτόν, τον τόσον δειλόν χαρακτήρα της, και ήξευρε πόσον φόβον και τυφλήν ύπακοήν είχε στην άμετάβλητον έπιμονήν του Πατέρα της. Κυρίως κατεφέρετο κατ' αὐτοῦ, ο όποιος τόσον είχε ύποδουλοθῇ υπό τοῦ χρήματος και εθυσίασε γι' αὐτὸ αλύπητα τον έρωτά τους!

Όλίγους μήνας μετὰ τον γάμον της κόρης του, λαμβάνει έξαφνα έπιστολήν, διὰ της όποιας του έγραφεν, ότι δέν εμπορεῖ να βλέπῃ έτσι πτωχόν και παρηγκωνισμένον τον πατέρα της, δέν δύναται να ύποφέρῃ πλέον τον τραγόν, τον αὐθάδη τρίπον του ανθρώπου εκείνου, με τον όποιον την κατέδικασε να ζήσῃ. Δέν επέρασε δὲ αρκετός χρόνος, δτε ένα πρωτὶ λαμβάνει άλλην έπιστολήν από κάποιον φίλον του, όστις τοῦ ανήγγειλε με σπαρακτικές γραμμάς τον θάνατον της Ρόζας, προσελθόντα από μαρασμόν που επροξένησεν ή άμετάπειστος έπιμονή τοῦ πατέρα της, και ή άσυμβίβαστος ζωή τοῦ άνδρός της!

Ο Γέρω—Στέφος ἄμα εδιάβασε την έπιστολήν έμεινε παραπονεμένος εις την θέσιν του, τὰ χέρια του παρέλυσαν και έσωριάσθη μέσα στο καθισμά του!

Τὸν εξαφνικόν θάνατον της Ρόζας έμαθε με σπαραγμόν και ο Πέτρος, άλλα συγχρόνως και με κάποια χαρά, που εγλύκανε κάπως την πονεμένην καρδιά του' εστέναζεν βαθειά κι' ένα ανακουφιστικόν, παρατεταμένον άχ! άφησαν να φύγῃ άθελα τὰ χείλη του. Τώρα άρχισε να γίνεται τὸ μίσός του άτελειωτον, άχόρταγον, να εξυπνᾷ μέσα του όλη ή παλαιά του έχθρα πρὸς τον τσιγγούνην πατέρα της, ο όποιος εδολοφόνησε με τὰ ίδια του τὰ χέρια και με τόση άπονία τὰ σπαρταριστά της νειάτα επάνω εις παραφοράν της αγάπης του, εις την όρμην τοῦ πάθους των.

Ανεπόλει όλην την εποχὴν εκείνην τοῦ έρωτός του, κι' ένα χαμόγελο πολύ πικρὸ έχάρασσε ζωηρῶς τραγικὰς γραμμάς εις την τ'λανισμένην μορφὴν του. Καί μέσα στην άφάνταστον λύπην του, συντετριμμένος όπως ήτο, ώρκίσθηκε να εκδικηθῇ τον πατέρα της, εκείνον που τον έπότισε με τόσας πικρίας, που τοῦ εῖειξε τόσην περιφρόνησιν κατὰ την περασμένην ζωήν του! Ναί, άπεφάσισε να εκδικηθῇ, αλλά χωρίς μνησικαχία, δίχως σκληρότητα, μ' ένα τρόπον εύγενή, εις τον όποιον να εύρίσκῃ όλίγην ανακούφισιν, κάποιον ξαλάφρωμα εις τον ψυχικόν του πόνον να τοῦ δείχνῃ συγχρόνως τοῦ Γέρω—Στέφου, όλην την καλωσύνην και την συμπάθειαν της μεγάλης καρδίας του, να τον κάμῃ να αισθάνεται πειρὸ βαθύτερα τὸ σφάλμα του και να τοῦ υποδεικνύῃ τί εῖναι ο ψεύτικος ο παρᾶς και ή τιποτένια του πλεονεξία μπροστὰ στον αληθινόν θησαυρόν της αγγελικής του ψυχῆς, στ' ατιμήτα δῶρα της άυστοκρίτου φιλοστοργίας του . . .

Και από τότε έβλεπα τον Πέτρον που ανέβαινε συχνὰ εις τὸ σπίτι αὐτό, και έμενεν ώρες ολόκληρες

ἀφοσιωμένος εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ Γέρω—Στέφου, νὰ τὸν ὑπηρετῇ, νὰ τὸν περιθάλπῃ μέσα εἰς τὴν κακοτυχίαν του, νὰ τοῦ δεικνύῃ μὲ κάθε τρόπον τὴν ἄπειρον στοργὴν του. Ὁ ἔρμος γέρων ἐχύνετο κατ' ἐπάνω του ἅμα τὸν ἔδλεπε, τὸν ἐσφιγγε δυνατὰ στὴν ἀγκυλιά του καὶ τὸν κατεφίλει στὸ πρόσωπον. Ἦσθάνετο ἓνα μεγάλο ἀναγάλιασμα στὰ μελιστάλακτα λόγια του, κι' ἐζητοῦσε παρηγορίαν στὴν φυγὴ του—τὴν περιφρονημένην ἀπὸ κάθε ματιὰ ἀνθρώπου πλέον, ἀπὸ πᾶσαν συμπαθειαν. Ἀλλὰ μολαταῦτα, μὲ ὅλην αὐτὴν τὴν περίθαλψιν καὶ τὴν τόσῃ λαχτάραν τοῦ Πέτρου, ποῦ στιγμὴν δὲν ἀπεμακρύνθη ἀπὸ κοντά του, ὁ Γέρω—Στέφος ἄρχισε σιγὰ σιγὰ νὰ καταβάλλεται, μέχρις οὗ ἀκούομεν ἔξαφνα μία μέρα ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς του. Ἐτρέξαμεν ὅλοι οἱ γείτονες νὰ τὸν ἰδῶμεν καὶ νὰ τὸν ἀποχαιρετίσωμεν διὰ τελευταίαν φορὰν!

Ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπάνω στὸ κρεβάτι, παραδομένος ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὴν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου. Γύρω του καμμία φωνή, καμμία κίνησις. Μόνον τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς κανδύλας ποῦ ἐτρεμόφεγγε μπροστὰ σὲ κάποιαν ἀριγνοσκεπασμένην εἰκόνα, κι' ἀπέξω ἤκούετο τ' ἀγριομάνημα τοῦ ἀνέμου π' ἐσφύριζε περνώντας τὰ ξερόφυλλα τῶν δένδρων, κι' ἐτάραζε τὴν νεκρικὴν σιγὴν τοῦ δωματίου. Ἀπὸ πάνω του ἐπαρμονέυεν ὁ Πέτρος ἄγρυπνος, κρατῶντας μὲ δυσκολίαν τὰ δάκρυα ποῦ τὸν ἔπνιγαν, καὶ ἀγωνίζετο ἀλλὰ δὲν τὸ κατῶρθωνε νὰ μαντεύσῃ τί τάχα ἤθελαν νὰ τοῦ εἰποῦν τὰ τρέμοντα χεῖλη του. Τὸν ἐκύτταζε συμπαθη-

τικὰ κι' ἐξεδίωκε τὶς μυῖγες μὲ τὸ μανδύλι του, ποῦ πετοῦσαν γύρω στὸ κεφάλι του καὶ τὸν ἐνοχλοῦσαν μὲ τὸ θλιβερὸ μουρμούρισμά τους.

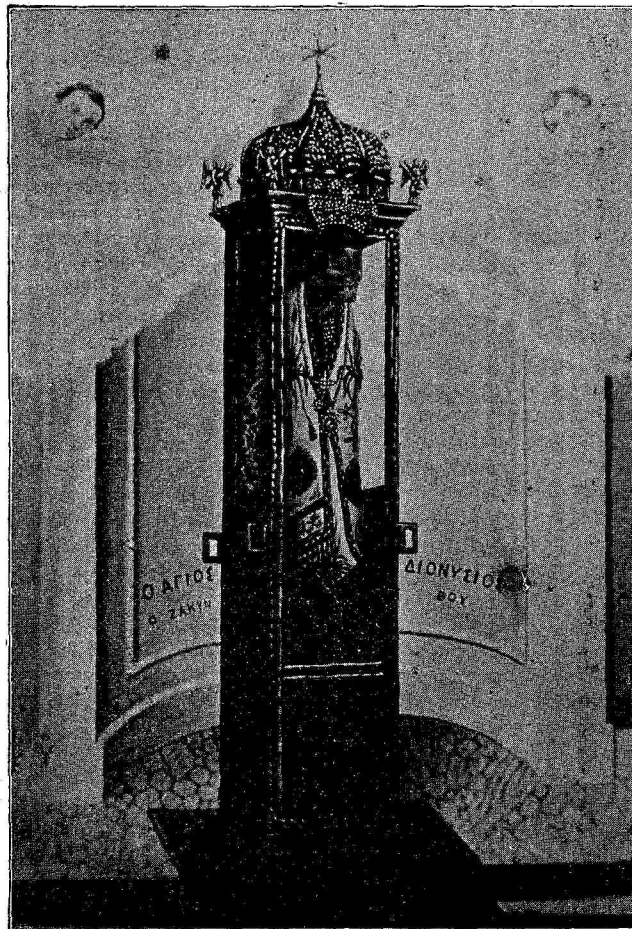
Κι' ἐκεῖ ποῦ ἐστεκόμεθα ὅλοι συμμαζεμένοι τριγύρω του κι' ἄφωνοι μπροστὰ στὸ χαροπάλειμά του, ἔξαφνα ἓνα σπασμωδικὸν ἀνατρίχιασμα συνεκλόνησε τὸ σῶμά του! Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐφωτίσθη ὀλίγον τὸ σβυσμένο βλέμμα του, ἔδραξε μ' ὅλην τὴν τελευταίαν του προσπάθειαν τὸ χεῖρ τοῦ Πέτρου, κι' ἔγειρε ὕστερα ἄτονο τὸ κεφάλι του μέσα στὴν ἀγκυλιά του μαζὺ μὲ τὴν ὕστερὴν πνοή του!

Ἐμείναμεν ἀκόμη πολλὴν ὥραν ἔτσι ἀκίνητοι κι' ἀμίλητοι σὰ ἁγάλματα, παρατηροῦντες ὅλοι τὸν Πέτρον ποῦ ἐσφαλοῦσε μὲ τὰ τρέμοντα δάκτυλά του τὰ μάτια τοῦ νεκροῦ. Κάποιος μοῦ μίλησε ἐκείνην τὴν στιγμὴν κι' ἀναγκάσθηκα νὰ φύγω, καὶ νὰ ἐγκαταλείψω τὴν τραγικὴν αὐτὴν σκηνὴν τῆς ζωῆς, τῆς ὁποίας τὴν αὐλαίαν ἔσυρε τὸσον θριαμβευτικῶς ὁ θάνατος!

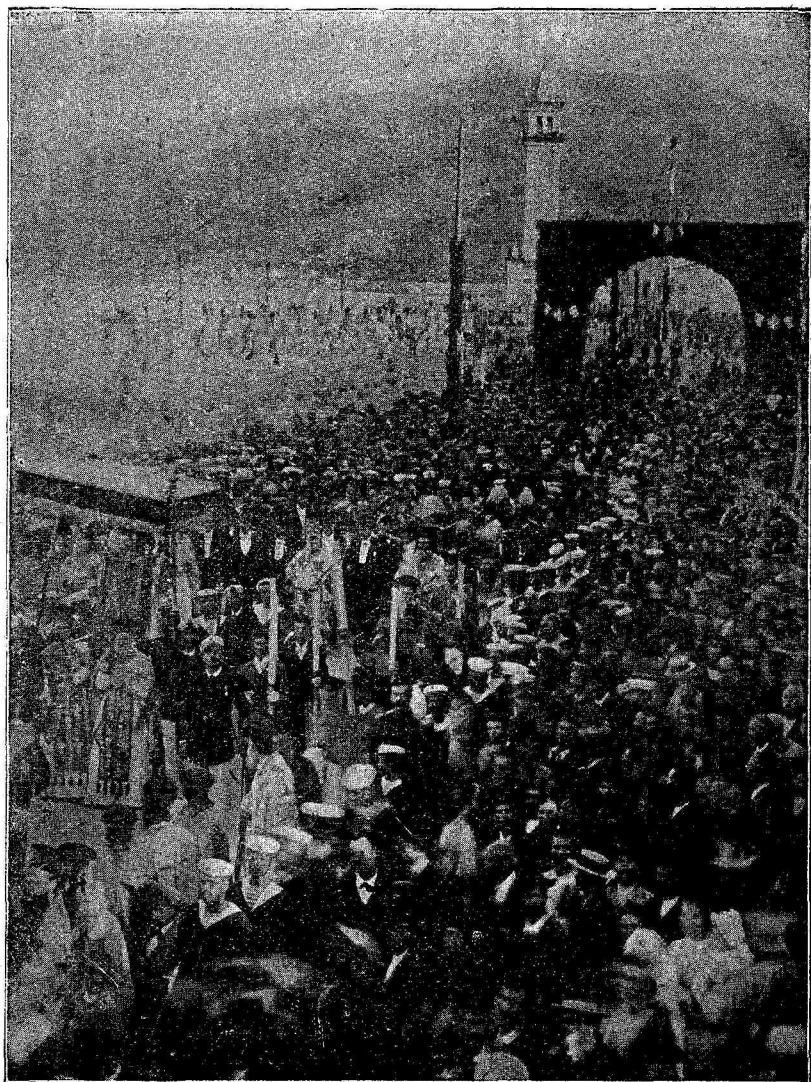
Ἀπὸ τότε δὲν εἶδα ἄλλην ἡμέραν τὸν Πέτρον, οὔτε καὶ εἰς τὴν κηδεῖαν ν' ἀκολουθῇ μαζὺ μας τὸ λείψανον τοῦ Γέρω—Στέφου, καὶ καθένας ἀνησυχοῦσε νὰ μάθῃ τί ἔγινε.

Κι' ὕστερα ἀπὸ αὐτὴν τὴν λυπηρὰν ἱστορίαν ποῦ ἀκούσατε, πῶς μπορῶ τώρα νὰ μείνω ἀσυγκίνητος, ἀδιάφορος στὸ αἰφνίδιον γκρέμισμα τοῦ ἀντικυρνοῦ μου σπιτιοῦ, ποῦ τὸ καμάρωνα τώρα καὶ τόσα χρόνια μὲ

★ ΖΑΚΥΝΘΟΣ

ΛΕΙΨΑΝΟΝ ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

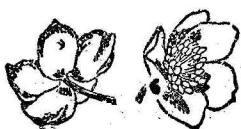

ΛΙΤΑΝΕΪΑ ΑΓ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ (24 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ).

κάποιον κρυφόν θαυμασμόν, με μίαν μυστικήν λατρείαν; Νομίζω πώς τρεμοφαντάζουν ακόμη μπροστά μου οί τελευταίοι τῆς ψυχῆς τῆς Ρέζας σπαραγμοί, καί γλυκοχαράζει στὰ χεῖλη τῆς τὸ ὑστερὸν χαμόγελο, ποῦ φωτοστάλαξε φεύγοντας ἡ πάλλευκη ψυχὴ τῆς, καί νοιώθω μιὰ βοή νὰ μοῦ φέρνῃ στ' αὐτιά μου ὅλην τὴν ἀγωνίαν καί τὸ βογγητὸ τῶν ὑστάτων στιγμῶν τοῦ ἐτοιμοθανάτου πατέρα τῆς. . . .

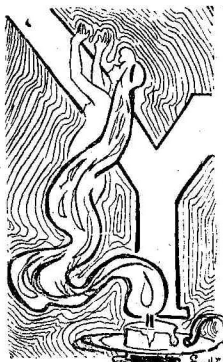
Οἱ ἐργά-αι πλησιάζουν νὰ περατώσουν τὸ ἔργον τους, κι' ἐντὸς ὀλίγου τὸ ἀγαπημένο μου σπίτι θὰ καταρρεύσῃ εἰς ἐρείπια διὰ παντός. Τ' ἀπροσδόκητον θέαμά του μοῦ σπαράζει βαθεῖα τὴν καρδιά, ἐν ᾧ ἡ φαντασία μου θὰ ἀγκαλιάζῃ ἀπληστῇ πάντοτε τὴν ἱστορίαν του, με τὰς σελίδας τῆς τὰς ζωντανάς, τὰς γέμάτας ἀπὸ μίαν ὁλόκληρον ἐποποιίαν ἔρωτος, πλημμυρισμένας ἀλλοίμονον! ἀπὸ τὰ αἰώνια δάκρυα τῆς ἀληθινῆς ζωῆς. . . .

ΤΑΚΗΣ ΚΟΝΟΡΘΟΣ

★ ΑΘΗΝΑ Τ'ΚΗ ΖΩΗ ★

ΕΚΠΝΟΑΙ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΠΑΡΧΟΥΝ πράγματα τὰ ὁποῖα προσλαμβάνουν μίαν ὑπερκόσμιον ωραιότητα κατὴν ὥραν τοῦ θανάτου των. Ὁ ἥλιος αἶφνης ὅταν θνήσκει μᾶς δίδει μίαν εἰκόνα πρὸ τῆς ὁποίας ἐνθουσιᾶ καί ὁ πλέον ρεαλιστῆς. Τὰ ἀπαγόμενα ὑπὸ τοῦ φθινοπωρινοῦ ἀνέμου χρυσᾶ φύλλα, τὰ μαραινόμενα δάση, τὰ θολὰ νερά, με τὰ ὁποῖα ἀρδεύονται οἱ λιποφυγοῦντες κῆποι, ὅλοι αὐταὶ αἱ φθινοπωριναὶ εἰκόνες, αἱ ὁποῖαι εἶνε τὸ τέλος μιᾶς ζωῆς καί ἡ ἀρχὴ ἑνὸς θανάτου, ἔχουν τὴν αὐτὴν ἀκαταμάχητον γοητείαν καί τὸ αὐτὸ θέλγητρον τοῦ πρώτου ἐαρινοῦ μειδιάματος.